

vi kender de Forhold, der har gjort, at vi møder saa mange andre for vort Landbrugs Eksport fuldkommen lukkede Markeder. Jeg kunde godt lide at komme lidt stærkere ind paa Muligheden af at overvinde disse Vanskeligheder. Der har lydt mange Protester fra Landbrugets Side, mange Opfordringer til at gøre noget, men jeg har ofte paapeget, at de Midler, der skulde til for at udstyre Regeringen med Evne til at handle i denne Sag, har man ikke villet gaa med til. Jeg tror altsaa, at hvis man virkelig skal hjælpe ogsaa Landbruget i dets Afsætningsforhold, maa der andre Ting til end det, som Lovforslaget nævner; Grundforbedringsarbejder o. s. v., saa maa man ind paa en virkelig objektiv Behandling af, hvad den tyske Toldlov og lignende Fænomener rundt om kræver af os til Gengæld, og for at der kan komme en mere frugtbar Forhandling med disse Lande, end Tilfældet hidtil har været.

Afsnit III i Lovforslaget om Boligbyggeri skal jeg ogsaa kun ganske kort berøre — det vil ogsaa blive nærmere omtalt. Jeg skal blot præcisere, at vor Stilling sidst, da vi deltog i Vedtagelsen af den vedkommende Lov, var given derved, at den var en Afviklingslov, og vi kan derfor ikke gaa videre.

Afsnit IV i Lovforslaget, der udvider Laanene til Nødhjælpsarbejder o. s. v. fra 8 til 16 Mill. Kr., mener vi er en dyr og kunstig Erstatning for det, som er vort Hovedkrav: at faa Hjulene i Gang, først og fremmest alle de Hjul, der nu staar stille og er ved at ruste op. Dermed vil ogsaa Genopblomstringen af det øvrige normale Samfundsliv komme af sig selv, alle de normale Funktioner i Samfundet vil komme i Gang. Det er jo saaledes, at Arbejdsløshed avler ny Arbejdsløshed, medens økonomisk Liv avler nyt Liv. At genskabe vort industrielle Liv dér, hvor det er lammet af Deflationen, er vort Maal, og jeg haaber og tror, at vi kender de rette Midler dertil.

Disse Midler finder vi unægtelig ikke, som jeg allerede i Gaar fremhævede det, i Regeringens Lovforslag. Vi finder dem endnu mindre i Venstres negative Holdning. Vi vil for vort eget Vedkommende uhildet og sagligt se paa det Materiale, der foreligger baade i de forskellige Beretninger, jeg omtalte i Gaar, og fra selve Praksis, fra selve Erhvervslivet. Jeg henviser saaledes til det Materiale, der foreligger i Erhvervsministeriets Industriudvalg, hvor der netop fra forskellige kriseramte Industrier er sket Udredninger, delvis ogsaa ledsaget af Paapegning af Midler imod Krisen, og jeg kunde

ønske at tage frem noget af det Materiale, som jeg omtalte i Gaar, fra kriseramte Industrier, der har henvendt sig til Regering og Rigsdag, uden at der endnu er sket synderlig i den Anledning, og da først og fremmest fra den store kriseramte Tekstilindustri og fra Skotøjsindustrien.

Vender jeg mig da til Tekstilindustrien og dens Henvendelse, som ligger paa Tingets Bord, vil jeg først og fremmest pege paa, hvad jeg allerede gjorde opmærksom paa i Gaar, at Henvendelsen er underskrevet baade af Dansk Tekstilarbejderforbund og af Tekstiltfabrikantforeningen, altsaa Foreninger af baade Arbejdere og Arbejdsgivere i dette haardt ramte Fag. Der gøres i denne Henvendelse til os opmærksom paa, at Tekstilindustrien er kendetegnet af en stærk Nedgang i sin Produktion, og at samtidig dermed Importen er stigende. Det er altsaa ikke den almindelige Svækkelse af Købevnen, der her har Skylden. Nedgangen i Produktionen er saa stor, at Tekstilindustrien, der inden Krigen dækkede 60 pCt. af Hjemmemarkedets Forbrug, nu kun dækker $\frac{1}{3}$ af det. Og hvilke skæbnesvangre Forskydninger der kan ligge bag en saadan Industris Nedgang, ser man af, hvorledes den paagældende Arbejdergruppe, Tekstilarbejdernes Forbund, gaar ned i Medlemstal, idet Medlemmerne efterhaanden søger over i andre Erhverv eller — ja, jeg vil ikke haabe, de dør af Sult, men altsaa i hvert Fald gaar bort fra Faget og over i andre Erhverv. Og jeg befrygter, at selv om der skulde blive Mulighed for en Genopblomstring af Tekstilindustrien, hvad der desværre ikke er Grund til at antage, i hvert Fald ikke i noget større Omfang, vil den vel indarbejdede og prøvede Arbejderstand ikke mere være til Stede, og dette vil være en stor og væsentlig Hindring for en saadan Genopblomstring. Tekstilarbejderforbundets Medlemsantal var i 1920 ca. 12 000, men det er nu nede paa ca. 9 500, og af dette stærkt reducerede Medlemstal er kun 71 pCt. i Arbejde, og heraf endda kun $\frac{1}{3}$ i fuldt Arbejde. Hvad denne indskrænkede Drift betyder ogsaa for Fabrikernes Økonomi, kan enhver sige sig selv. Hvis det kunde lykkes at skaffe Fabrikkerne fuld Beskæftigelse, vilde de med langt færre Omkostninger og til langt lavere Priser kunne levere deres Varer, end Tilfældet er nu, hvor de arbejder saa uøkonomisk, som den indskrænkede Drift betyder.

Importens Tal er stigende, og ser man hen til Udviklingen af Tekstilforbruget, maa man jo sige, at det er i overvejende Grad Luksusvarer, det drejer